

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2016 r.,
sprawy **S. I.**,
skazanego z art. 278 § 1 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez prokuratora,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.,
z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 4 maja 2015 r., sygn. akt II K [...],
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 maja 2015 roku, sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego S. I. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 52 pkt 6 ustawy Prawo łowieckie z dnia 13.10.1995 r. (Dz. U. 2013.1226) i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat; nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. I. grzywnę w wysokości 80

(osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych).

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt IV Ka [...], po rozpoznaniu między innymi apelacji wniesionej przez prokuratora, zmienił zaskarżony wyrok uznając, że czyn przypisany oskarżonemu S. I. stanowi występki z art. 278 § 1 kk i orzeczoną wobec oskarżonego S. I. karę pozbawiania wolności obniżył do 6 (sześciu) miesięcy, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w B. wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej w B., który zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego S. I. i zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w powiązaniu z art. 424 § 1 k.p.k., a nadto art. 399 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., jak również prawa łowieckiego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, że orzekając odmiennie co do istoty sprawy Sąd Odwoławczy uniewinniając S. I. od współdziałania w popełnieniu przestępstwa z art. 52 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, że orzekając odmiennie co do istoty sprawy Sąd Odwoławczy uniewinniając S. I. od współdziałania w popełnieniu przestępstwa z art. 52 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie dowolnie połączył pozyskanie zwierzyny wyłącznie z działaniem osoby do niej strzelającej, pomijając tę okoliczność, iż w realiach niniejszej sprawy do pozyskania daniela przez osobę nieuprawnioną nie doszłoby, gdyby nie porozumienie pomiędzy oskarżonym, a W. M. wynikające z prośby S. I., dysponującego upoważnieniem do pozyskania łani daniela o jej ustrzelenie i jego zapewnieniem, iż w przypadku pozyskania zwierzyny, przyjmie fakt jej pozyskania na siebie, co niewątpliwie pozwalało na przyjęcie działania S. I. wspólnie i w porozumieniu z W. M., któremu prawomocnie przypisano dopuszczenie się przestępstwa pozyskania zwierzyny innego gatunku niż przewidywało to upoważnienie, wydane przez dzierżawcę lub zarządcę obwodu łowieckiego i nie odnotowanie tego faktu w ewidencji, a co najmniej podżegania do popełnienia wyżej wymienionego przestępstwa”.

W konkluzji prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Sąd Okręgowy w toku postępowania okołokasacyjnego.

Zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść oskarżonego, opartą na innym niż z art. 439 k.p.k. naruszeniu prawa, strona może wnieść tylko w razie: uniewinnienia oskarżonego, umorzenia wobec niego postępowania z przyczyn wskazanych w art. 17 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., to jest z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu lub dlatego, że sprawca nie podlega karze, oraz umorzenia procesu z uwagi na niepoczytalność sprawcy.

Żadna z tych sytuacji w niniejszej sprawie nie miała miejsca, a S. I. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby oraz karę grzywny.

W kasacji wniesionej przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. na niekorzyść skazanego podniesiono jedynie zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego i materialnego. Nie został w niej podniesiony zarzut wystąpienia w sprawie uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k., a zatem nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. To z kolei sprawia, że wniesiona kasacja jest niedopuszczalna z mocy samego prawa, a wobec bezzasadnego jej przyjęcia, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 3 k.p.k. należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Na marginesie jedynie wskazać natomiast należy, że skarżący zdaje się eksponować zbyt daleko idące stanowisko, iż S. I. został uniewinniony od popełnienia przestępstwa z art. 52 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie. Tego rodzaju orzeczenia nie wydano bowiem wobec skazanego, a lektura wyroku Sądu Okręgowego w B. wskazuje, że zachowanie S. I. zostało zakwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. Tak więc zmiana opisu czynu przypisanego oraz jego kwalifikacji prawnej, nie może być utożsamiana z jednoczesnym wydaniem przez sąd wyroku i skazującego i uniewinniającego. Jest bowiem rzeczą oczywistą, że w zakresie jednego zarzucanego czynu, stanowiącego przedmiot osądu, nie może dojść jednocześnie do wydania wyroku skazującego oraz uniewinniającego (pominąć w tym miejscu należy teoretyczne rozważania w zakresie tzw. idealnego zbiegu przestępstw).

Dla ścisłości należy jedynie wskazać, że tego rodzaju ograniczenia – o których była mowa wyżej – nie dotyczą kasacji wniesionej przykładowo przez Ministra Sprawiedliwości lub Prokuratora Generalnego (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.), z zachowaniem terminu o jakim mowa w art. 524 § 3 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia, przy czym kosztami procesu w postępowania kasacyjnym – zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. - obciążył Skarb Państwa.

[l.n]